19/04/2021

“Η Εκκλησία περιμένει με την μετάνοια όλα τα παιδιά της”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Το παράδειγμα της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, μιας Αγίας της Εκκλησίας μας η οποία έκανε το προσωπικό της ταξίδι από το σκοτάδι στο φως, παρουσίασε ενώπιον των πιστών της Ενορίας του Αγίου Χαραλάμπους, στο Templestowe της Μελβούρνης, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος.

Ο Σεβασμιώτατος επισκέφθηκε την Ενορία το απόγευμα της Κυριακής, 18 Απριλίου, Ε’ Κυριακής των Νηστειών, και χοροστάτησε κατά την Ακολουθία του Κατανυκτικού Εσπερινού, πλαισιούμενος από τον Αρχιεπισκοπικό Επίτροπο Μελβούρνης, Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Δέρβης κ. Ιεζεκιήλ, τον Αρχιεπισκοπικό Επίτροπο Νορθ-Κόουτ, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη κ. Ευμένιο Βασιλόπουλο, και από πολλούς ιερείς της πόλεως της Μελβούρνης.

Στο τέλος της Ακολουθίας, ο Αρχιεπίσκοπος συνεχάρη καταρχάς τη Χορωδία της

Σχολής Βυζαντινής Μουσικής Βικτώριας, αναγνωρίζοντας στα μέλη της ότι απέδωσαν με εξαιρετικό τρόπο τα τροπάρια του Εσπερινού και δημιούργησαν μια έντονα κατανυκτική ατμόσφαιρα.

Απευθυνόμενος στο εκκλησίασμα, ο Σεβασμιώτατος κ. Μακάριος περιέγραψε εκτενώς τον βίο της Αγίας Μαρίας της Αιγυπτίας, μιας "Αγίας των άκρων", όπως χαρακτηριστικά παρατήρησε, στο πρόσωπο της οποίας συγκρούονται δύο τρόποι ζωής, ο τρόπος της αμαρτίας και ο τρόπος της μετανοίας.

Υπενθυμίζεται ότι η Οσία Μαρία η Αιγύπτια ανήκει στην κατηγορία των Αγίων ασκητών της Εκκλησίας μας, ενώ αποτελεί ένα μοναδικό και έξοχο παράδειγμα μετανοίας, καθότι από νεαρή ηλικία είχε πάρει τον δρόμο της αμαρτίας, ζώντας ως πόρνη για 17 ολόκληρα χρόνια. "Ως εκδιδόμενη γυναίκα είχε μια σημαντική ιδιαιτερότητα", παρατήρησε ο Αρχιεπίσκοπος κατά την εξιστόρηση του βίου της και εξήγησε:

"Δεν έπαιρνε χρήματα από τους άντρες με τους οποίους ξόδευε τη ζωή της, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν είχε ανάγκη χρημάτων. Αγαπούσε όμως το πάθος της πορνείας. Και το χαιρόταν με όλη τη σημασία της λέξεως. Ήταν πρόσωπο απόλυτα αφιερωμένο στην ηδονή και γι' αυτό δεν ελάμβανε κάποια χρηματική αντιμισθία. Η απόλαυση της αμαρτίας ήταν για αυτήν από μόνη της η πληρωμή".

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος περιέγραψε πώς την πύλη της ψυχής της χτύπησε ο Χριστός, με έναν τρόπο θαυμαστό και μοναδικό. "Ο σταυρός του Χριστού αναδείχθηκε για την Οσία Μαρία σημείο ζωής και σωτηρίας", σημείωσε, εξηγώντας όταν κάποτε βρέθηκε στα Ιεροσόλυμα κατά την ημέρα της εορτής της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, κατευθύνθηκε και αυτή προς τον ναό, ακολουθώντας τον υπόλοιπο κόσμο. "Μπήκε στην αυλή αλλά όταν προσπάθησε να περάσει τις θύρες της εκκλησίας, αισθάνθηκε ότι κάτι την εμποδίζει να προχωρήσει.

Προσπάθησε πολλές φορές να εισέλθει στον ναό, όμως αυτό στάθηκε αδύνατο, αφού μια αόρατη δύναμη την εμπόδιζε και της έκλεινε την είσοδο. Φαίνεται ότι η Οσία Μαρία η Αιγυπτία δεν είχε επίγνωση της καταστάσεώς της μέχρι τη στιγμή εκείνη που εμποδίστηκε να μπει στον ναό. Πλημμυρισμένη από τα πρωτόγνωρα γι' αυτήν συναισθήματα της μετανοίας και της συντριβής, βλέπει απέναντί της την εικόνα της Παναγίας και λόγια προσευχής κατακλύζουν τη σκέψη της.

Η μία Μαρία, η πόρνη, ζητά από την άλλη Μαρία, την Υπεραγία Θεοτόκο, να της επιτρέψει να προσκυνήσει τον Σταυρό. Υπόσχεται ότι δε θα αμαρτήσει ξανά και ζητά από την Παναγία να εγγυηθεί προς τον Θεό και να πρεσβεύσει ούτως ώστε να

γίνει δεκτή η μετάνοιά της.

Μετά από αυτήν την εκ βαθέων προσευχή της, προχώρησε, έφτασε μέχρι την είσοδο και περνώντας από τις θύρες, εισήλθε στην Εκκλησία, επιχειρώντας το πρώτο της βήμα. Ίσως το παρθενικό της βήμα στον χώρο της χάριτος".

Το γεγονός αυτό σηματοδότησε την έναρξη μιας ολοκληρωτικής αλλαγής πορείας στη ζωή της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας. Η Οσία αποφασίζει να κατευθυνθεί προς την έρημο, αφήνοντας πίσω της οριστικά την ερημιά της πόλης, αλλά και την ερημιά της ζωής της. "Με επιμονή και υπομονή, έζησε μια αγωνιστική και ασκητικώς ακραία ζωή", παράτησε ο Αρχιεπίσκοπος, προσθέτοντας χαρακτηριστικά: "Δεν ξέρω αν υπάρχουν στα συναξάρια των Αγίων μας άλλα τέτοια παρόμοια παραδείγματα ασκητισμού, στον τρόπο και στον βαθμό που τον έζησε η Οσία Μαρία η Αιγυπτία".

Ολοκληρώνοντας την εξιστόρηση του βίου της, ο Σεβασμιώτατος διέκρινε ότι "όλα όσα έκανε η Οσία – την άσκηση, τη στέρηση, την υπομονή, τη νηστεία, την εγκράτεια και τον ακραίο αγώνα – δεν τα έκανε για να εξιλεωθεί, αλλά για να πλησιάσει περισσότερο τον Θεό". "Αυτό αποτελεί κομβικό σημείο για τη ζωή της, αλλά και μεγάλο πνευματικό δίδαγμα για όλους εμάς", επισήμανε και συνέχισε: "Δυστυχώς, πολλοί από εμάς έχουμε σήμερα παραμορφώσει την εικόνα του Θεού στη σκέψη και τη συνείδησή μας. Θεωρούμε ότι ο Θεός είναι αυστηρός, εκδικητικός, θεωρούμε ότι είναι κριτής που τιμωρεί τον άνθρωπο για τις αμαρτίες και τα λάθη του.

Η εικόνα του Θεού που έχουμε, παραπέμπει περισσότερο στην περίοδο του Μεσαίωνα και στη σχολαστική θεολογία, κατά την οποία ο Θεός θυμώνει με την πτωτική μας κατάσταση, γι' αυτό απαιτεί από εμάς να εξιλεωθούμε προσωπικά για τις αμαρτίες μας, κάνοντας κάποιες καλές πράξεις ή κάποιες ενέργειες οι οποίες θα αποτελέσουν αντίβαρο των λαθών μας και θα εξευμενίσουν τον θυμό και τη μανία του Θεού.

Μια μορφή ελευθερίας για τον άνθρωπο είναι να μην υπόκειται σε καμιά αναγκαιότητα. Ακόμη κι αν αυτή η αναγκαιότητα φαίνεται να εκφράζει θεϊκό στόχο και προορισμό ή θρησκευτική επιταγή. Το να μην υπόκειται ο άνθρωπος σε καμιά αναγκαιότητα, σημαίνει ότι δε θέλει τίποτα για τον εαυτό του. Δεν θέλω τίποτα. Δε ζητάω χαρίσματα από τον Θεό. Δεν ζητάω αγιότητα, δεν ζητάω τον Παράδεισο, δεν θέλω να γίνω Άγιος, δε θέλω να γίνω θαυματουργός. Όλα αυτά μας δεσμεύουν. Μας κρατούν εγκλωβισμένους στην κτιστότητα.

Διότι ακόμα κι όταν ζητούμε καλά πράγματα από τον Θεό, δεν παύει αυτά τα

πράγματα να σχετίζονται με το “εγώ” μας. Δεν είναι αυτό το νόημα της ορθοδόξου πνευματικότητος. Όλα αυτά τα οποία εμείς θέτουμε ως στόχους και προορισμούς, έρχονται ως αποτέλεσμα, ως καρποί της αγάπης μας προς τον Θεό. Αν κάποιος αγαπά τον Θεό, η αγιότητα θα έρθει, η χάρις του Θεού θα έρθει, τα χαρίσματα θα έρθουν.

Αλλά δεν πρέπει εμείς να ζητούμε τα χαρίσματα, πρέπει τον Θεό να αγαπούμε και τα άλλα αποτελούν φυσική συνέπεια η οποία ούτως ή άλλως θα συμβεί στη ζωή μας, κατά τη χάρη και το έλεος του Θεού”.

Ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος έκλεισε με την ομιλία του με το μήνυμα ότι α όλα τα

© Mark Petropoulos